

[Thisted Knudsen.]

tiken har givet udtryk for i dag, er regeringens lønligste tanker om denne sag.

Den højtærede indenrigsminister beskuede altså sagen fra én side og lagde hovedsagelig vægt på det rent tekniske, som man altid kan diskutere, og hvor ingen er i stand til at finde det rette — der kræves hertil et dybtgående arbejde — men ministeren gik uden om det, der er denne sags egentlige kerne: selve skattesystemet, som i tidens løb er opbygget. Det er erkendt gang på gang af den højtærede indenrigsministers parti, af mange i denne sal, at dette skattesystem ikke er heldigt, og jeg tror ikke, der er ét medlem i denne sal, efter at retsforbundet har forladt den, der vil stå op og sige, at den form for kommunal beskatning, vi har i dag, er i orden. Jeg tror, alle i valgkampen — naturligvis undtagen dem i byerne — har måttet erkende, at dette system ikke længere kan holde. Nu håber jeg, at man ikke vil forsøge med en ny lap. Den højtærede indenrigsminister ved, at det har vi gjort mange gange. Vi har kæmpet for større statstilskud til sygehusene. Af hensyn til dette beskatningssystem, hvis virkninger var voldsomme for landbruget og for boligen, har man gang på gang måttet imødekomme os. Man er gået så vidt — det ved den højtærede indenrigsminister også; det er også en erkendelse af en dårlig samvittighed — at man på et vist tidspunkt måtte forhøje tilskuddene til landbruget, hvorved man faktisk satte denne beskatning i forhold til landbrugets forrentningsprocent, hvilket i dag giver landbruget 25 mill. kr. Sådan er der lap på lap, og det har vi måttet medvirke til ud fra det synspunkt, at det var fremskridt. Men hvad er det, vi har tilbage nu? Det er selve systemet, højtærede indenrigsminister, og det er det, vi vil til livs. Jeg har sagt det mange gange, fordi jeg hører til de mennesker, der, når de finder noget er uretfærdigt, vil have lov at kæmpe imod det. Jeg er ikke landmand, men jeg har følt, at denne form for beskatning af landbruget er uretfærdig. Og den dag, medlemmerne ikke tør stå op og sige deres mening, når de finder noget uretfærdigt, er dette høje ting ikke, hvad det skal være.

Se, tager man systemet sådan, som man kender det i dette øjeblik — og det er jo

drøftet meget, meget ofte — for landbrugets vedkommende og spørger: hvad er landbrugets produktionsmidler? så er det jo jorden og landbrugsbygningerne. Det er dér, man begynder, og det er dér, man ender. Engang var det rimeligt og retfærdigt at beskattede dette, men det er det ikke i 1960. I dag beskatter kommunerne landbrugets produktionsmidler, jord og bygninger efter et stigende behov, højtærede indenrigsminister. Det var derom, jeg gerne ville have hørt en udtalelse. Man beskatter boligen, i øvrigt lejerne, også efter et stigende kommunalt behov. Det er altså grundnerven i systemet, og det er den, den højtærede indenrigsminister er kaldet til at ændre.

Vi kan tage boligen. Jeg synes, at i Københavns amt og mange andre steder er det med rette, man anklager os for ikke at løse dette problem. Og så kan jeg da godt sige, for det ved det høje ting, at det erhverv, der tilsyneladende har vanskeligst ved at blive hørt her, det er landbruget. Jeg føler meget ofte, at industrien har langt lettere ved det; det er rimeligt, hvad den får. Hvad der er udgangspunktet for mig i denne sag, er, at der findes et erhverv, der gennem sit arbejde, produktion og eksport skaber 4 milliarder i fremmed valuta. Det er hovedhjørnestenen i dansk økonomi.

Jeg husker, at den højtærede finansminister — der desværre ikke er her — skrev en meget klog artikel i dagbladet Politiken, hvori han sagde: når industrien i Danmark har så gode konkurrencevilkår, som tilfældet er, er en af årsagerne dertil, at det danske landbrug leverer den danske arbejder Europas billigste levnedsmidler. Og så fjøede finansministeren til: så presser disse levnedsmiddelpriser ikke på lønningerne. Der er altså en vis helhed i det. Og så er det, vi kommer og spørger: hvorfor må dette erhverv ikke være fri for en beskatning, som måske nogle siger ikke betyder ret meget? Men vi ved alle af erfaring, at hvis man står og skal bruge en hundredkroneseddel og ikke har den, er det nu ikke morsomt. Det er her, der er noget centralt, som vi gerne vil pege på.

Jeg er lidt ked af den højtærede indenrigsministers udtalelser om ængstelse for, at vi ikke kunne nå at blive færdige pr. 1. april